

ΟΔΟΙΠΟΡΙΚΟΝ

Γ. Παπαδάκης
«Θράκη»
τ. 25 (1941)
σ. 83-88

Με τὰ δημοσιευόμενα κατωτέρω ἀποσπάσματα συμπληροῦται ἡ ἔκδοσις τοῦ Ὀδοιπορικοῦ τοῦ ἀειμνήστου Γ. Λαμπουσιάδου. Ὡς γράφει ὁ ἴδιος «τῷ 1920 Ἀυγούστου 18 διορισθεὶς ἐφορεύων ἐπιμελητὴς τῶν ἀρχαιοτήτων Θράκης, ἐπεχείρησα μετὰ τοῦ ἐφόρου τῶν ἀρχαιοτήτων κ. Ν. Παπαδάκη τρεῖς ἀρχαιολογικὰς περιοδείας ἀνὰ τὴν κεντρικὴν ἰδίᾳ Α. Θράκην».

Βεβαίως τὰ δημοσιευθέντα ἦσαν δοκίμια τὰ ὅποια θὰ ἐσκόπευε νὰ τακτοποίησιν καὶ συμπληρώσῃ ὁ συντάκτης του, ὡς ἐκ τούτου παρουσιάζουν πολλὰ κενὰ καὶ ἴσως τινὰ ἀκατανόητα ἐξαιρηθῇ ὅμως καλὸν νὰ δημοσιευθοῦν ὡς εἶχον διὰ τὰ περισωθέντα.

Ἐδημοσιεύθησαν ἀποσπάσματα εἰς τὴν Α' σελ. 87—93, 323—324, Γ' σελ. 172—176, Θ' σελ. 45—46, Ι' σελ. 263—263 καὶ ΙΕ' σελ. 99—134.

ΔΙΔΥΜΟΤΕΙΚΟΝ

Ἰδιαιτέρα σημείωσις τοῦ Μητροπολίτου ἐν τῇ ᾧ τοῦ βιβλίου λέγει τάδε : Ἐν Διδυμοτείχῳ ἐξημέτισε διδάσκαλος ὁ Ἱεροδιάκονος Ἀθανάσιος Βλάχος ἀποθανὼν ἐν Πάτμῳ 4 Μαΐου 1741 (Ζεργλέντη Ἱστορ. Ἐρευναι Α' σελ. 183).

Τῷ 1747 ἀναφέρεται ἐν Διδυμοτείχῳ μοναστήριον λεγόμενον Δορφυλιώτη (ἐνθ' ἀν. σελ. 265).

Ἡ ἐκκλησία τοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου ἔχει ὀπισθεν χρονολογίαν 1834 καὶ κάτω 1832.

Ὁ κ. Ν. Κινίδης λέγει ὅτι ὑπῆρχε τὸ πάλαι ἐν Διδυμοτείχῳ γυναικεῖον μοναστήριον, ὅπερ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα εἶνε ὁ ναὸς τοῦ Ἀγίου Γεωργίου τῶν Ἀρμενίων ὅστις λέγει εἶνε εἶδος μονῆς, εἰς δὲν κατὰ τὰς 15 Ἀυγούστου προστρέχουσι πανταχόθεν πλήθη Ἀρμενίων προσκυνητῶν.

Ἐντὸς τῆς μητροπόλεως ὑπάρχουν πολλοὶ ἐπιτύμβιοι λίθοι, ἔχοντες τεχνικὴν μᾶλλον ἢ ἀρχαιολογικὴν ἀξίαν. Ὁ Πρωτοσύγκελλος τοῦ Ἀγίου Διδυμοτείχου Ν. Βαφείδης δὲν ἐννοεῖ νὰ παραδώσῃ αὐτούς, ἀλλὰ ζητεῖ νὰ

ζητήσῃ παρ' αὐτοῦ τοῦτο ὁ κ. Ὑποδιοικητῆς καὶ νὰ λάβῃ τὴν συγκατάθεσιν τοῦ γέροντος.

Ὁ κ. Πετρίδης ἀφῆκε πολλὰς σημειώσεις περὶ Διδυμοτείχου, τὰς ὁποίας κατέχει ἡ ἀδελφή του.

Εἷς τινὰ τουρκικὴν οἰκίαν ἀπέναντι τῆς οἰκίας τοῦ Γ. Ἀσημακοπούλου, ὑπάρχει ὠραῖον κιονόκρανον, ρωμαϊκῶν χρόνων μεγίστων διαστάσεων, ὅπερ διατρήσας ὁ πάππος τοῦ νῦν κατόχου μετέβαλε εἰς στόμιον τοῦ ἐν τῇ οἰκίᾳ φρεάτος.

BIZYH

Παράδοσις περὶ τῆς ἀλώσεως.

Καὶ μετὰ τὴν ἀλῶσιν δῆθεν τῆς Κ]πόλεως ἡ πόλις ἦτο ἄπαρτη 7 ἔτη (ὅθεν καὶ ἄπαρτος δῆθεν) ἕως οὗ ἔδεσαν κηρία εἰς τὰ κέρατα 1000—2000 αἰγῶν ἀπὸ τὸ Κετση-κεοῖ (νοτιόθεν) καὶ ἐξέλαβον οἱ Βιζυηνοὶ εἴτε ὡς συμμάχους, εἴτε ὡς δαίμονας διὰ καὶ ἐνοσίαν τὰς πύλας (κατὰ τὸν Ρου-στέμ-βερ).

Ἀνατολικά τῆς Βιζύης ἀπερχομένη παρὰ τὴν Καϊνάρτζαν, λαμπρὰν πηγὴν, πόλις δῆθεν καὶ παρὰ τὸν Τεμακλί χωρίον καὶ ἄλλοτε τοιοῦτον μετὰ λείψανον καλοῦ τετραγώνου ὀνόματι Βυζαντ. καὶ τοῦτο τοῦ μικροῦ ἐρεΐπια. Ὑπὲρ αὐτὸ ἡ πηγὴ Ἐρμύνη, ἐξ ἧς ἐκάρθεν ἀρχὴν ὁ ὁμώνυμος ποταμός.

ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΙΣ

Τῶν ἐκλελοιπότων ἵχνη (ἄσσημα τοῦ Σεραΐου ὅλως· πιθανῶς ὅμως ἀνασκαφῇ τούτων καὶ γενικῶς κατ' ἀγκῶνα τοῦ Τόνζου, σαφῶς ἐξηρημέ-νου ὑπὲρ ὄχθας (δι' ἐρεΐπια Βυζαντινὰ) θὰ ἤξιζεν. Ἦσως ποτὲ καὶ Βυζαντ. ἦσαν ἐδῶ, ἔξω τοῦ τείχους, καταφυγῆς ἕνεκα καὶ εἶχον ἐπαύλεις).

Ἀρχαιοότητες

Πλὴν τῆς ἐν τῷ Ζαππεῖῳ συλλογῆς καὶ ὀλίγων τοῦ Ἰδαδιέ ἄρτι κλαπέντων ὑπὸ τῶν Τούρκων (ἐν οἷς κομψὴ μικρὰ κεφαλὴ Νύμφης φυλλοστεφοῦς ἢ Ἀρτέμιδος καὶ Γοργόνειον ἐπὶ ἀρχιτεκτονικοῦ μέλους καὶ παιδικὸν ἀγαλμάτιον μόλις ἠρτισμένον, 1—2 τεμάχια νεκροδείπνων ἀναγλύφων, βωμίσκος μὲ τὴν ἐπιγραφὴν Ἀσκληπιῶ (ἐπηκόφ) Αὐρ. Σεβαστιανὸς Παυλ . . . (ἀριθ. 33 ἡμ. συλλογῆς) καὶ 2 Βυζαντ. ἐπικρανίτιδες, (ἡ I μεγάλη ἐξ Ἐκκλ. μεγάλης), γνωστὰ καὶ εἰς Κων]πολιν (Μουσεῖον) ἀπηγμέ-να (ἰδίᾳ τί μικτόν, γοργονείων γλυπτῶν ἐκατέρωθεν καὶ Βυζαντ. κιονο-

κράνου κατὰ τὸ ἄκρον ὑστερογενεὺς, ἀσαφὲς ἂν ἦτο κόνιον ἢ βάσις ἀνα-
θείματος.

Νῦν περικείμενα

1) Ὅπισθεν τοῦ Γυμνασίου τεμάχιον μαρμαρίνου θριγκοῦ τάφου
πολυγλύφου μὲ γεισίποδας καὶ ἄλλα κυμάτια, ἐφ' οὗ τῆς κορυφῆς ἀντι-
στρόφως (—ὑστερογενῶς) ἐπιγρ. ΔΙΟΓΕΙΤ . . .

2) Κιονόκρανον Βυζ. πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ κ. Δ. Παναγιωτοπούλου κο-
ρινθιάζον, εὐμέγεθες μὲ ἀνεμιζόμενα (ἐφθαρμένα) φύλλα ἐξαχθὲν μετ'
ἄλλων λίθων ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Ιατροῦ κ. Α. Βόνδα.

Μεβλεχανὲ Ἀδ]λεως

Ὑπάρχει μία δεξαμενὴ ἀριστερᾷ πρὸς τὸν δρόμον Κιγιμίου—ἐκεῖ
ὑπάρχει μία πλάξ μὲ στεφάνους καὶ γράμματα Ἑλληνικά, ἐξεταστέα.

ΑΡΝΑΟΥΤ-ΚΕΟΙ

Πρὸς Β. τῆς Ἀδ]πόλεως 2 περίπου ὄρεα, ἔχον λαμπρὸν κλίμα καὶ
περίφημα γεωρ. Τῷ 1911 εἶχε 22 οἰκίας ἀπογεννῶν. Ἐνταῦθα εἶχον καί
σθλὴν περίφημα δρυώματα δεσπόζοντα τῆς πρὸς πεδιάδος.

Εἶχεν Ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου. Ἐν τῇ μετόπῃ ἡ εἰκὼν
τοῦ Ἁγίου καὶ ἐν τῇ γωνίᾳ ὁ δικέφαλος ἄετος. Ἡ ἡμερομηνία ἐν ἀμφο-
τέροις 1856 Μαρτίου 26.

Ἐν τῷ ναφ ἡ ἀρχαιοτέρα εἰκὼν εἶναι ἡ τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους
(1835). Ἐπεδιορθώθη τῷ 1904 Ἀπριλ. 25.

Ἐν τῇ νοτίῳ πλευρᾷ τοῦ ναοῦ ἔξωθεν ὑπῆρχεν ἐντετειχισμένον ἀνά-
γλυφον κόρης πεπλοφόρου ἐχούσης τὰς χεῖρας κεκρυμμένας. Εἶναι μέχρι
τοῦ γόνατος. Ἔχει δὲ κάτω τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν.

**ΕΥΤΥΧΙΑΝΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗΤΗ
ΙΛΙΝΥΝΙΩΙ-Ν**

Εἶχε δημοτικὸν σχολεῖον εἰς ὃ εὔρομεν 12 ἄρρενας καὶ μαθητείας 5.

Καὶ ἐν μὲν τῇ Α' τάξει ὑπῆρχεν 1 μαθ. καὶ 2 μαθήτριάι

| | | | | | | | | | | | |
|---|---|----|---------------|-----|---|---------|---|---|---|---|---|
| » | » | δὲ | » | Β'. | » | ὑπῆρχον | 2 | » | » | 2 | » |
| » | » | τῇ | προκαταρκτικῇ | » | 6 | » | » | — | » | » | » |
| » | » | » | Γ' | » | 3 | » | » | 1 | » | » | » |

| | |
|----|---|
| 12 | 5 |
|----|---|

Διδάσκαλος ὁ κ. Γεώργιος Σ Πεχλεβανίδης ἐξ Ἀδ]λεως, ὅστις ἐδίδασκε Θρησκευτικά, Ἑλληνικά, Ἀριθμητικὴν, Γεωγραφίαν καὶ Ἱστορίαν. Πολλὰ δὲ ποιήματα καὶ ἔσματα. Τὰ ἀποτελέσματα ἦσαν πάσης προσδοκίας ἀνώτερα, ὀφειλόμενα εἰς τὴν φιλοπονίαν καὶ εἰς τὸν ζῆλον τοῦ διδασκάλου.

8 Μαΐου 1911 (·)

ΚΡΑΣΟΧΩΡΙΟΝ (ΣΙΑΡΑΠΛΑΡ)

Τοῦτο κεῖται πρὸς ΝΑ. τῆς Ἀδριανουπόλεως καὶ κατοικεῖται ὑπὸ Χριστιανῶν Τουρκοφώνων. Σήμερον ἔχει 160—170 οἰκίας, 3 μαγαζεῖα καὶ μίαν Ἐκκλησίαν τιμωμένην ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου . . .

Τὸ σχολεῖον εἶναι μεικτὸν ἔχει . . .

Ἔχει μίαν βρύσιν τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ ἀενάως ρέον, δὲν εἶναι πολὺ καλόν, διότι προέρχεται ἐκ δύο φλεβῶν, ὧν ἡ μία ἔχει ὠραῖον ὕδωρ, ἡ δὲ ἑτέρα μέτριον, ἡ βρύσις ὅμως εἶναι μεγαλοπρεπὴς καὶ ἔχει περὶ τὰς 15 λεκάνας, διὰ τὰ ποτίζουσι τὰ ῥοι τῶν αὐτῶν πρὸς τὰς ἐξ αὐτῶν εἶναι μαρμαρότευκτοι. Ἐν γένει εἶναι πολὺ ὠραία.

Ἐν χιλιόμετρον περίπου πρὸς Β. τοῦ χωρίου κεῖται τὸ Κλησε-Μπαϊροῦ. Πρὸ 15 ἐτῶν ἀνεσκαφὴν αὐτῷ οἱ χωρικοὶ παρακινήσαντες ἀπὸ μίαν χωριανὴν τῶν, ἥτις ἔλεγεν, ὅτι εἶδε κατ' ὄψαν ἕνα κρῖνον ἐν δαμάσῳ αὐτὴν νὰ γίνωσιν ἐκεῖ ἀνασκαφαί, διότι ἐκεῖ θὰ ἀνεύρισκον μίαν εἰκόνα. Πράγματι μερικοὶ χωρικοὶ ἀνεσκαφὰν μέρος τοῦ λόφου καὶ μὴ ἀνευρόντες τίποτε ἔπαυσαν. Τὸ δὲ πρῶτον ἐκταμονήθη. Μετὰ ἐν ἔτος ὁ χωρικὸς Νικολάκης Ἀναστασίου Τοπαλίδης καὶ αὐτὸς ὁραματισθεὶς, προσέλαβε περὶ τοὺς 40 χωρικοὺς, καὶ τῇ ὑποδείξει αὐτοῦ γενομένων ἀνασκαφῶν ἀνευρέθη ἐν κιονόκρανον μαρμαρίνον ἀρίστης τέχνης, ἡ κάτω διάμετρος αὐτοῦ ἦτο 0,21, τὸ ὕψος 0,23,50 καὶ τὸ πλάτος ἀπὸ τῆς μιᾶς γωνίας εἰς τὴν ἄλλην 0,33. Εἶναι δὲ μικτοῦ ρυθμοῦ, κορινθιακοῦ καὶ ἰωνικοῦ, ἰδιάζοντος κατὰ τοὺς Ρωμαϊκοὺς χρόνους.

Ἐκεῖ δὲ ἀνευρέθησαν συγχρόνως καὶ ἀνθρώπινα κρῖνα καὶ ὀστᾶ, ἔτι δὲ ψέλια καὶ ἐνώτια καὶ νομίσματα—τὰ τελευταῖα προσέλαβεν ὁ Διοικητὴς τοῦ χωρίου ἀποστείλας ἕνα χωροφύλακα ἔφιππον πρὸς τοὺς τὴν ἐκσκαφὴν ποιουμένους, καὶ ἀπαγορεύσας τὴν ἐξακολούθησιν τοῦ ἔργου. Οἱ δὲ ἡμέτεροι ὑπήκουσαν, φοβούμενοι μὴ χαρακτηρισθῶσιν ὡς σκάπτοντες χαρακώματα.

Ἀνευρέθησαν δὲ καὶ δύο σταυροί, ὧν ὁ μὲν λίθινος μετεφέρθη εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ χωρίου, ὁ δὲ ἕτερος ἀργυροῦς διηρπάγη. Καταστραφέντος δὲ τοῦ χωρίου καὶ ἐκδιωχθέντων τῶν χωρικῶν ὑπὸ τῶν Τούρκων, τὸ ὑπολειφθὲν ἐδόθη εἰς Τούρκους πρόσφυγας πρὸς ἐνοικίαν, οἱ δὲ χω-

ρικοί ἐζήτησαν ἄσυλον μὲ μόνον τὸ ὑποκάμισον ἄλλοι μὲν εἰς τὴν Βουλγαρίαν ἄλλοι δὲ εἰς τὴν Μακεδονίαν. Τὸ κιονόκρανον μετεφέρθη εἰς τὸ Μουσεῖον.

Ἡ γυνὴ εἰς ἣν ἐπεφάνη κατὰ πρῶτον τὸ ὄραμα καὶ ἡ κόρη αὐτῆς ἦσαν τοῦ Δημητράκη Πεχλεβάνη.

Ἐθεώρουν τὸ μέρος τοῦτο ὡς Μοναστήριον καὶ διὰ τοῦτο οἱ χωρικοὶ ἐπήγαινον καὶ ἤναπτον κηρία, καὶ πολλάκις ἐν καιρῷ αὐχμοῦ ἔκαμαν ἐκεῖ λειτανίαν καὶ ἀμέσως ἔβρεχε. Τοῦτο δὲ συνέβη ἀκόμη καὶ πέρυσι.

Φαίνεται δὲ ὅτι θὰ ἦτο ἐκεῖ Μοναστήριον καὶ ἐκ τούτου, ὅτι ἐκεῖ πλησίον ὑπάρχει βρύσις, ἔχουσα λαμπρὸν πόσιμον ὕδωρ καὶ συντρίμματα κεραμίδων καὶ πλίνθων.

ΕΡΗΚΗΣΠΟΛ

ὕψ. γραμ. 0,16

μῆκος 1.50—πλατ. 21.50

Σήμερον ἐπανεληθόντες ἐπιδίδονται εἰς τὰ ἔργα αὐτῶν, ἡ δὲ ἐσοδεία προμηνύεται πλουσία. Μερικοὶ ἀκόμη δὲν ἐπανῆλθον.

τῇ 12 Μαΐου 1922

Προβάσιον Τίχως

Ἐνταῦθα ἀνευρέθη ἀγαλμα μέγα ἀνδρός τῆς γεννοφόρου. Ὁ Ἀχμετ ἄγγελος Παύλου-Βουγιῆς ἔχει νόμισμα ἀργυρῶν.

ΤΣΙΟΡΕΚΕΩΤ

Τῶν περὶ Ἀδριανουπόλεως τύμβων δυτικώτερον τοῦ Καραγατσίου εἶναι ὁ Ρίζια τεπὲς καὶ ἀπώτατα πρὸς Ν ὁ Καρτάλτεπὲς.— Ἐχει ἀνοιχθῆ πρὸ ἔτους καὶ πλέον ὑπὸ τῶν Γάλλων ἀξιωματικῶν (δῆθεν εἰργάζοντο 40 στρατιῶται ἐπὶ 5—6 ἑβδομ.) ὁ φερώνυμος Τσερέκιοῦ τεπὲς $1\frac{1}{2}$ τῆς ὥρας ἀπέχων πρὸς Δ. τοῦ Καραγατσίου. Μετρίου μεγέθους (ἕως 5 μ. ὕψ). καὶ ὡς συνήθως ἐμφαίνων καὶ κοίλωσιν ἀφρημένων πέριξ χωμάτων, εὐρέθη κατὰ τὸν κύριον αὐτόπτην καὶ ἡμῶν ξεναγὸν ἀγροφύλακα, ὃς δι' ὑπηρεσίαν ἐν Γαλλίᾳ μέχρι τινὸς δεκτοῦ (μέχρι τῆς ἡμέρας τῶν εὐρημάτων). Ἐχων **δύο πιθους** ἀρκετὰ εὐμεγέθεις (περὶ τὸ 1, 20 μ.) πωματισμένους μὲ λίθους ἐνεπιγράφους καὶ ρητῶς δύο **ἀργυταίνας** μεγάλας (μαύρας πιθ. ἀργυρῶν) ἀλλ' ἡ συνέχεια ἐκρύβη ἀπὸ πάντων καὶ κάρρα τ' ἀπεκόμισαν νυκτὸς τεθειμένα ὑπὸ μουταμὰν (Μυθοπλαστοῦν ἀμέσως οἱ χωρικοὶ 3 πιθάκια γεμάτα θησαυρὸ καὶ ἓνα φεῖδι !)

Ἐκ τῶν ἐλαχίστων ὁστροάκων ἀγγείων οὐδὲν τὸ προῖστορικὸν ἀσφαλῶς, τοῦναντίον ἐνέχει γῦρον πυθμένο, τοῦθ' ὅπερ ὀριστικῶς ἱστορικόν. Ἀξιόλογοι ἰδίᾳ **οἱ πιθοτάφοι** πιθανῶς ἐν τύμβῳ

Τῇ 25 Φεβρουαρίου μνήμη τοῦ Ἀγίου Ἀλεξάνδρου τοῦ ἐν Δρισι-
πάρῳ τῆς Θράκης.

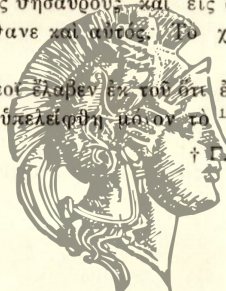
Τὸν Ἀλέξανδρον δίσκος εἶδεν Ἥλιον
ὑπὲρ Θεοῦ τμηθέντα δόξης Ἥλιου.

Ἔζη κατὰ τοὺς χρόνους Μαξιμιανοῦ καὶ τοῦ ἡγεμόνος Τριβεριανοῦ
ἐν ἔτει Τ'. καταγόμενος ἐκ Καρθαγένης. Συλληφθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ ἡγεμόνος
οὐ μόνον δὲν ἐπείσθη νὰ θυσιάσῃ εἰς τὰ εἰδωλα, ἀλλὰ καὶ ὕβρισε σφο-
δρῶς τὸν ἡγεμόνα. Ὅθεν κρεμᾶται ἀπὸ τῶν ἄκρων τῶν χειρῶν καὶ κά-
τωθεν τῶν ποδῶν του κρεμᾶται πέτρα βαρεῖα. Ἐπειτα πάλιν κρεμασθεὶς
ξεσχίζεται καὶ δέρεται.— Πηγαίωνων δὲ εἰς τὴν Μαρκιονούκολιν, καίεται
ἐκεῖ μὲ λαμπάδα ἀνημμένην. Ἐπειτα ἐπῆγεν εἰς τὴν Θράκην καὶ ἐκεῖ
ἀπεκεφαλίσθη καὶ ἔλαβε τὸν τοῦ μαρτυρίου στέφανον. Νικοδήμου Ἀγιο-
ρείτου Συναξαριστής. Τόμ. Β'. σελ. 154.

Εἰς τὸ Τσιορέκεοι ἀνευρέθησαν ἐντὸς τύμβου ἀνασκαφέντος ὑπὸ τῶν
Γάλλων 3 πίθοι ἐγκλείοντες θησαυροὺς καὶ εἰς ὄφεις, ὧν ἐφόνευσεν εἰς
μαῦρος, ἀλλ' ἀμέσως ἀπέθανε καὶ αὐτός. Τὸ χωρίον ἦτο ἀρχαῖον καὶ
ὠνομάζετο Καστανιά.

Τὸ δὲ ὄνομα Τσιορέκεοι ἔλαβεν ἐν τῷ ὅτι ἐπελθούσης ποτὲ ἐπιδη-
μίας, ἀπέθανον τὰ $\frac{3}{4}$ καὶ ὑπελείφθη μόνον τὸ $\frac{1}{4}$ ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ



† Γ. ΛΑΜΠΟΥΣΙΑΔΗΣ

Acanthus syl. aculeatus.
 Polium montanum album.
 Phyllium (elder—dwarfed. v. grea).
 Heliotropium (magus. σουσάμι ἄγριο
 (tricoccum).
 Stramovium. Τάτζουλά Turc. graec.
 Dentillaria (Bordana minor.
 plumpago ()
 Aprotarium Campestre.
 Papaver corniculatum pheniceum.
 Sideritis augustifolia.
 melanthium sylvestre.
 chamaeptys mas. Polemonium frutie.
 Synavchica Alpine laccifera.

(Σημ. Μεταφρ.). Ἄδυνατον ν' ἀποδώσω δι' ἀντιστοίχων ἑλληνικῶν τὰ ὀνόματα τῶν ἀναφερομένων λατινιστῶν φυτῶν καὶ ἀνθέων ἀρχοῦμαι ἀναφέρων εἰς τὸν λατινικὸν αὐτῶν κατάλογον ὡς παρατίθεται ἐν τῷ κειμένῳ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ



ΑΘΗΝΩΝ

Α'. Τὰ Ὀδοιορικά, περὶ οὗ τοῦ λόγου παρατίθενται λατινιστί. Ἡ πρώτη στήλη περιέχει τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ συγγραφέως ἀπὸ τῆς Πύλης τῆς Ἀδριανουπόλεως καὶ ἀντιστρόφως ἀπὸ τῆς Ἀδριανουπόλεως οἰκάδε τ. ἔ. εἰς τὴν Πύλιν τῆς Ἀδριανουπόλεως Κ]πόλεως. Παραθέτει καὶ τοὺς δύο ἀριθμοὺς, ἵνα δείξει τὴν διαφορὰν μεταξὺ μεταβάσεως καὶ ἐπιστροφῆς. Οὕτω π. χ. ἀπὸ τῆς Πύλης τῆς Ἀδριανουπόλεως μέχρι Pontipiccoli (Μικροῦ Τσεκμετζέ) κατὰ τὴν εἰς Ἀδριανούπολιν μετάβασιν ἐδαπανήθησαν 4 ὥραι καὶ 12 μίλια, κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν 4 1/2 ὥραι καὶ 13 μίλια. Τὸ Ὀδοιορικὸν τοῦ Antonin (A. Byzantios) δὲν ὑπολογίζει εἰς ὥρας, ἀλλὰ μόνον εἰς μίλια. Τὸ Ὀδοιορικὸν ἀπὸ Βορδιγάλλων εἰς Ἱεροσόλυμα ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ὑπολογίζεται εἰς μίλια καὶ βήματα.

Β'. Εἰς τὴν τετάρτην στήλην δίδει ὁ συγγραφεὺς τὸν ἀριθμὸν τῶν διανυθέντων κατ' αὐτὸν μιλίων α') ὑπ' αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἀδριανούπολιν 144, κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν 149. Τοῦ Antonin εἰς ὑπολογισμὸς 177, μικρότερος ὑπολογισμὸς 164. Ὀδοιορικὸν Βορδιγάλλων μέχρι Μπουργὰς (Bergula) μίλια 121.